

at ogsaa de højerværdige Biskopper have taget deres Standpunkt fuldt ud, som vi kende det gennem Bemærkningerne, førend dette forelæa. Jeg kan ikke nægte, jeg havde ogsaa dem i Tanker, da Tilfældet kom op, og mente, at de kunde have godt af at lære, hvorledes Tilstanden var. Men jeg erkender fuldt ud, at i saa Henseende har det ikke haft Betydning; de have haft den Stilling, vi glæde os over, før dette kom til at foreligge.

Til den højtærede Kultusminister vil jeg gerne gøre en enkelt Bemærkning om hans Udtalelse med Hensyn til § 16. Ogsaa jeg mener — og haaber at have udtrykt det klart nok i Gaar — at naar vi have indført borgerlig Ægteforening, saaledes som det her foreslaas i 2det, 3die og 4de Afsnit af dette Lovforslag, saa have vi givet Staten, hvad den kan kræve; saa har den ikke mere at fordrø og vi ikke mere at fordrø paa dens Vegne. Nej, deri er jeg enig med den højtærede Minister, men Sagen er jo, at vi ere ikke blot en Repræsentation for Staten, vi ere indtil videre ogsaa Repræsentation for Folkekirken; der er ingen anden. Der er dem, der ønske at faa en anden Repræsentation, og stræbe efter at naa den, det er sandt, men der er i Øjeblikket i alt Fald ikke nogen anden, og derfor er det, vi ogsaa maa være opmærksomme paa at fremsætte de Krav, som vi paa Folkekirkens Vegne ønske, skulle opfyldes ved de forskellige Lejligheder, der komme til at foreligge, og saaledes ogsaa her. Det mener jeg, er et fuldt berettiget Synspunkt for os at se Sagen fra. Men naturligvis erkender jeg over for den højtærede Minister, at et andet Spørgsmaal er det, om vi bør stille de Krav, som vi have Lov til at stille paa Folkekirkens Vegne, nu ved Behandlingen af dette Lovforslag. Derom kan der jo være forskellige Meninger, og jeg skal ikke holde saa fast paa det, navnlig ikke, hvis jeg kan være forvisset om, at man ikke gør den kirkelige Tilstand, hvorunder vi nu leve, værre ved at vedtage Forslaget med denne Paragraf, og navnlig ikke friste Kirken til at optræde anderledes over for enkelte af dens Medlemmer, end den hidtil har gjort og nu gør. Det er det, jeg nærer nogen Ængstelse for, en Ængstelse, som jeg i Gaar gav Udtryk, for at man kunde finde paa, naar man skelner mellem borgerlig Ægteforening og kirkelig Indvielse, da at benytte den Omstændighed, at Folk ikke søge kirkelig Indvielse, til at træffe Forholdsregler over for dem, som man ellers

ikke vilde træffe, f. Eks. i Retning af at nægte dem Adgang til Alterens Sakramente, hvilket i sidste Instans ogsaa efter den nugældende Lovgivning ligger hos Biskopperne. Nu er det jo imidlertid saa, at det er ikke efter et personligt, vilkaarligt Skøn, at Bisperne nægte eller give en Præst Lov til at nægte en Person, der hører til Folkekirken, Adgang til Nadverbordet. Det sker efter bestemte Lovregler, hvorom vi talte i Fjor og ved andre Lejligheder. Jeg tror heller ikke, at man under disse Lovregler kan komme til at indbefatte dem, der skulde undlade at tage kirkelig Indvielse, og hvis man kan stole paa, at det ikke vil ske — saa vel som at det ikke vil blive nægtet at døbe Børn af disse Folk, saaledes som det er nævnt, hvilket jeg tror, at man vil betænke sig adskilligt mere paa — tror jeg ogsaa, at man kan berolige sig med Hensyn til dette Lovforslag og opsætte, hvad der i saa Henseende bør gøres, til vi komme til Behandlingen af andre Sager, hvor man kan komme nærmere ind paa den Slags særlig kirkelige Spørgsmaal, som ikke ere dem, der i første Række foreligge her.

Inden jeg slutter, jeg bliver maaske den sidste, der faar Ordet under denne Behandling. . . .

Formanden: Det ærede Medlem er ikke den sidst indtegnede Taler.

Svend Høgsbro: Jeg ønsker alligevel at slutte med den Bemærkning, da det sikkert for mit Vedkommende bliver sidste Gang, jeg tager Ordet, at sige dette: Der er jo ved denne Sags Behandling fremkommet mange Indvendinger mod Forslaget, de have taget mere Tid og de fylde mere i Rigsdagstidenden end Tilslutningen; det gælder ogsaa for mit Vedkommende, navnlig i Gaar. Men netop derfor ønsker jeg at slutte med at give Udtryk for den Stemning, der dog sikkert er den overvejende her i Tinget, og som i Virkeligheden har faaet Udtryk hos alle de Talere, der have haft Ordet, nemlig en varm Tak til begge de højtærede Ministre, fordi de have taget dette Arkejde op og forelagt dette Forslag med det Indhold, det har, som vi alle have udtrykt vor Glæde ved, og som vi haabe skal danne Indgangen til en endelig Løsning af denne Sag. Thi derom ere vi alle enige, at nu skal det være Alvor med denne Sag; nu have vi talt længe nok om den, nu skulle vi se at faa den ført ud i Livet.